

LÁTJÁTOK FELEIM

EMBEREK! OAMENI! MENSCHEN! mik vagyunk,
bizony, törékenyek, sebezhetők vagyunk, ha orvul,
miközben mesét mondunk a gyermekeinknek, miközben könyve-
ink fölé hajolunk, miközben rímeket keresünk,
miközben jövőnk szövetén dolgozunk, miköz-
ben dalolunk, szeretünk, gyűfölnünk

reánk tör a vak-kímélelten-kiszámíthatatlan-előre nem jelezhe-
tő-megzabolázatlan Vész, ha a bomlott falak megőrlik testünket,
idegeinket, és maguk alá temetnek a meghalt házak
bizony, törékenyek és sebezhetők vagyunk

halottainkat megsiratjuk és eltemetjük, emlékké kövülnek a Föld megbolydult
pillanatai — kifakul a gyász feketéje is

de az élő milliók hitének megrendülését nem jelezték az éber szeizmográfok!
a felbecsülhető és pótolhatatlan veszteségek pillanatnyi kábulatából talpra szökött
a mindeneket mentő-gyógyító-építő akarat, megsokszorozódott erővel ismét az idő-
vel keltünk-kelünk birokra, hogy szavakká szelídüljön a sikoly, hogy fedél alá jus-
sanak az othontalanná váltak, hogy legalább gyertyányi meleg köré gyűlhesse-
nek a Legborzasztóbb Éjszaka áldozatai,

feleim

EMBEREK! OAMENI! MENSCHEN!

nem állhatunk meg a magunkszabta úton

KASSAY MIKLÓS

MA PÉNTEK ESTE

tegnap azt mondtam volna
vigyázzatok barátaim mert
talpmagasságban
még nehéz utat kell bejárnunk
térdmagasságban
el kell felejtenünk a megaláztatást
köldökmagasságban
nincs helye tekintetünk fókuszának
mellmagasságban
üldözzünk el minden aritmiát
homlokmagasságban
őrizzük tiszta gondolatok szürke fészkeit
és lélekmagasságban
ahol alattomos golyók süvítenek — — —

ma ennyit mondanék

embermagasságban

morajló föld

aritmia

gondolatok

fókusza

lélek

alattomos

út
út
út
út

...

RITÓÓK JÁNOS

EGY KŐMŰVES FIA BESZÉL

Mint apám, papírcsáköval fejemen,
gyerekkoromban magas és furcsán családias állványok alatt,
vörös téglák közt játszottam, melyek terhe meggörnyesztette apámat,
fehér mészkövek mellett tőle tanult szavakat duruzsoltam,
és sárga homokból apám álmaihoz hasonló, pillanatig tartó kastélyokat
építettem.

Agyagfalú munkásházban,
éjszakánként megszólaltak az apám által épített házak színei,
hangjuk színesebbé tette a vele bejárt városokat,
és azután nehéz göröngyök hullottak mindenre,
mint apámra.

Csak nehéz földgöröngy,
még csak egy tisztességes sírkő sem jutott
a városok építőjének, apámnak.

Kőműves fiaként, ma állványaimon
az én városaimat építem mérőszinór szerint,
s életünk lényegét emelem a csillagok felé.
Beton alapra acélvárákat raktam,
előbb acélvárákat építettem,
a hálózatba — mint erekbe — elektromos vért árasztottam,
és kezimmal, e nagy, közönséges kezekkel,
már egyszerűbb örömöket teremtek.
Tud rólam a bölcső, mely helyét keres magának a sarokban,
az új lakásba került első íróasztal,
az éjjeli lámpa a szerelem diszkrét keretével,
a csendes szavak, éles szavak,
a fényezett bútorok finom
és az erkélyre tett petúniák rikító színei,
a könyvtárszobában ásító üregek
és az ablakok dús látképe, mely előtt meg-megállok, mint

apám az állványon.

Ó, bárcsak száz szemem lenne, hogy átfogják a leendő házak körvonalait,
száz kezem, hogy betöltsék a még üres szegélyeket.
és — hosszas várakozás után — jusson most már mindenkinek.

Tudom is én? Évek múlva gondol rám a fiam?
Mit tudom én — új utcákon áthaladva —
szólnak-e majd neki is a blokkházak színei,
és hangjuk színesebbé teszi emlékeit?
Vagy már csak a vonalak harmóniája emlegeti

apját, az új városok építőjét?

ADÁM ZSIGMOND fordítása